

Han arribat a dir que és com si el Barça i el Milà es fusionaren, lloant el naixement per fi a Europa d'un gran grup de les comunicacions per carretera. Ho deia fa poc un diari de dretes, el mateix que ha bramat contra l'OPA de Gas Natural a Endesa, però que no ha bramat tant, per no dir gens, contra la d'E-ON. Però la notícia econòmica de la setmana és una altra fusió: l'espanyola Abertis (grup *quasicatalà* que controla també a Aumar, senyor Camps!) i l'italiana Autostrade han iniciat un procés de fusió que les converteix en un pes pesat líder de les concessionàries en la CE, una multinacional que gestionarà i traurà rendibilitat de quasi 7000 kilòmetres d'autopistes. És el gran negoci del peatge.

La seu del nou grup s'ha establert a Barcelona i diuen que el primer president serà espanyol i no italià. Encara no sabem si també serà català, a més d'espanyol, o si serà espanyol a seques. Però això importa poc; com els diners no entenen de nacions i encara menys de realitats nacionals, i encara que la Caixa sigui la principal accionista d'Abertis, probablement al president li tocarà ser espanyol, italià i, sobretot, europeu, més que res perquè l'interessa ser europeu, més encara si hi afegim els justificats recels del grup italià Benetton, principal accionista d'Autostrade.

Nacions a banda, doncs, la qüestió és com se menja això d'una Europa reblerta de peatges en un món globalitzoide. Peatges, a més, concedits, prorrogats i, en fi, regalats per l'Estat o a canvi de no sabem ben bé què. Perquè, si no, en què quedem, eliminem les fronteres o no? Eliminem les nacionals, però no les econòmiques? Ah. Ja ho entenc... A l'Edat Mitjana, el rei entregava al senyor feudal els beneficis de la justícia i els drets de peatge. Paguem els de sempre. Què poquet hem evolucionat.